

Identificació

Per **Cristina Fiol**
Dibuixos de **Miquel Morlà**

Les aus limícoles sempre desperten un cert temor quant a identificació es refereix pel fet de ser ocells un poc complicats. La frase “tots em semblen iguals” és molt present. Però amb paciència i amb quatre pautes amb les quals ens hem de fixar, a poc a poc començaran a ser aus molt atractives i interessants.

En aquesta edició d'Es Busqueret ens centram en

dues espècies que, encara que no són de les més comunes, és possible veure sobretot durant la migració i també a l'hivern. Són la becassineta (*Tringa ochropus*) i la valona (*Tringa glareola*).

Per la seva similitud en forma i aspecte, a primer cop d'ull poden donar lloc a confusió i si, a més, l'observació és fugaç perquè l'ocell surt volant, per exemple, ens podem

quedar amb el dubte de quina de les dues hem vist.

El més destacable de la becassineta és el contrast blanc/fosc que presenta. És a dir, si l'observam en vol veurem un ocell molt fosc (gairebé negre segons la llum que tinguem) a cap, cos i ales tant per la part superior com la inferior, i amb el ventre i coa molt blancs. Si el podem seguir amb els prismàtics, ens hem d'intentar

Becassineta i valona

fixar amb la coa, ja que veurem que no és completament blanca, sinó que té unes 2 o 3 barres gruixades a la base, i, si afinam un poc més, observarem que els dits pareix que no sobresurten o que ho fan molt poquet, per sota les rectrius.

Quan vegem una valona en vol, a part de no semblar-nos un ocell tan robust com la becassineta, notarem que no té aquest contrast blanc/fosc tan marcat, sinó que més bé és marró/blanc brut. Si podem, ens hem de fixar que, a diferència de la becassineta, la valona té la part inferior de

les ales pàl·lides, el barrat de la coa és molt més estret i els dits sobresurten de manera més evident.

Si tenim la sort d'observar aquestes dues espècies posades, ja ens podrem fixar en més detalls. En la becassineta seguirem veient aquest contrast del qual hem parlat abans i, així i tot, observarem que l'om i ales tenen un puntejat claret però molt petit. Encara que el cap i el pit són ratllats, és un ratllat molt fi i atapeït que li segueix donant un aspecte fosc. Ens hem de fixar amb el cap i veure que la

becassineta té un inici de llista superciliar clara però que no passa darrere l'ull. Encara que en ambdues espècies les potes són clares, en la becassineta són més verdoses.

En la valona ens cridarà l'atenció la llista superciliar bastant marcada i que sí que li passa per darrere l'ull. El cap, coll i el pit són ratllats però de forma difuminada, sobretot en coll i pit. Finalment, el favat de l'esquena i les ales és més gros i evident que el de la becassineta, i les potes són groguenques.